בס"ד יום שלישי כ"ט ניסן תשע"ז

יסוד האבילות בספירת העומר

1. **תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב/ב**

אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני *שלא* *נהגו* *כבוד* זה לזה והיה העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע והם הם העמידו תורה אותה שעה תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת אמר רב חמא בר אבא ואיתימא ר' חייא בר אבין כולם מתו מיתה רעה מאי היא א"ר נחמן אסכרה

2. **המאירי על מסכת יבמות דף סב/ב**

וקבלה ביד הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה ונוהגים מתוך כך שלא להתענות בו וכן נוהגים מתוך כך שלא לישא אשה מפסח עד אותו זמן:

3. **רמב"ם יד החזקה הלכות אישות פרק טו**

(יט) וכן צוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יתר מגופו ואוהבה כגופו ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי הממון ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דיבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רוגז:

(כ) וכן צוו חכמים על האשה שתהיה מכבדת את בעלה ביותר מדאי ויהיה לו עליה מורא ותעשה כל מעשיה על פיו ויהיה בעיניה כמו שר או מלך מהלכת בתאות לבו ומרחקת כל שישנא וזה הוא דרך בנות ישראל ובני ישראל הקדושים הטהורים בזיווגן ובדרכים אלו יהיה ישובן נאה ומשובח:

4. **ספר שם משמואל פרשת אמור - ל"ג בעומר**

יש להתבונן במה שאמרו ז"ל (יבמות ס"ב ע"ב) כ"ד אלף תלמידים היו לו לרע"ק וכולם מתו מפסח ועד עצרת מפני *שלא* *נהגו* *כבוד* זה לזה, ואמרו ז"ל (טור וב"י או"ח סי' תצ"ג) בל"ג בעומר פסקו למות, איך הצדיקים הללו שהי' לבם ברשותם להטות לכל אשר יחפצו, מדוע לא נהגו כבוד זה לזה, והעונש הי' בזמן הזה דוקא.?

ונראה דהנה ענין נהיגת כבוד זה בזה כבר אמרנו שהיא מצד שרואה בחברו מעלה שאין בו ע"כ נוהג כבוד בו שהרי בפרט זה הוא גבוה ממנו, וכן זה בזה, שלא יתכן שלא יהי' אחד גבוה מחברו בפרט אחד. והנה באדם פרטי אף שיש בו אברים חלוקים במעלה, מ"מ אין שייך לומר שאבר זה יחלוק כבוד לזה שהרי הכל אחד, וא"כ לכאורה חברים שהם כאיש אחד בלב אחד ממש יש מקום לומר שלא שייכת חלוקת כבוד זה לזה שהרי כולם כאיש אחד ממש. ונראה שזה הי' טעם תלמידי רע"ק. אבל באמת אינו כן, שהרי כל צדיק וצדיק וצדיק יש לו מדור בפני עצמו, ואינו דומה לאדם אחד, ואף שנרצים מצד הכלל מ"מ נרצים ג"כ מצד הפרט, ונידון כל אחד ואחד בנקודת לבבו לבד, וכעין ששמעתי מכ"ק אבי אדומו"ר זצללה"ה פירוש דברי המדרש (פ' ויקהל) כשהוא רוצה קורא את כולם כאחד שנאמר לכולם בשם יקרא וכשהוא רוצה קורא את כל אחד ואחד בשמו לכך נאמר לכולם שמות יקרא, היינו שיש שהם נרצים מצד הכלל ויש שהם נרצים גם מצד הפרט:

והנה כבר אמרנו שכמו ששלש משמורות הוי הלילה ובמשמר השלישי נתנוצץ בו אור היום והוא תגבורת החסדים כנודע ממה שרמזו ז"ל (ברכות ג'.) תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה, כן ל"ג בעומר שכבר עברו שני שלישי הספירה מתנוצץ אור של חג השבועות, ובו אף שהיו כולם כאיש אחד בלב אחד מ"מ כל אחד ואחד קיבל בפרטות לפי מה שהוא אתה מחיצה לעצמך ואהרן מחיצה לעצמו, קטנים לפי כחם, זקנים לפי כחם כנ"ל, והקדושים הללו בודאי הרגישו זה, ומסתמא שוב עשו כמו שראוי, ע"כ פסקו אז למות:

5. **ערפלי טוהר / עמוד נא**

יש בהאישיות הפרטית של כל יחיד ענין איכותי יותר נשגב ונעלה ממה שיש בהכלל כולו על ידי ערך הקיבוץ שלו, והצד העליון הזה האישי הוא המאיר ומחיה את הכלל כולו. ולפי רוממות הערך של האישיות, ולפי ריבוים של האישים גדולי הערך, הכלל מתעלה מאד מאד בערכו הכללי, והעלייה הכללית היא שיהיה לגמרי מתאים אל הגודל האישי היותר שלם.

כשמתעוררת בעולם נטייה כללית, שהיא ניתקת מהערך האישי, **נעשית תשות כח רוחני בעולם, וגדולי העולם נקראים להשפיע באישיותם על הכלל להרימו.** ולפעמים מתגבר בהכלל דוקא הצד הנמוך שלו, בעלי הרגשות הצרים והדיעות החשוכות והמוגבלות, והנפשות שלא מדכנו, שאין להם מושגים קדושים באורם הטהור. והנשמה הכללית מתכנסת ברגליה של האומה בכללה, ואז חוצפא יסגי. והיחידים מתחברים אז באורם הנשגב אל הכלל גם בשפלותו, וממתקים אותו הרבה על ידי נסיית נפשם אליו, על ידי אהבתם וקישורם עימו. והצד הנמוך של הכלל, על ידי התחברותו אל היחירים, מכאיב הרבה את פנימיותם, וחיבור המכאיב הזה, הדומה ממש לנשיכת דרקון, מרחיב את הדרך של השפעת הגדולים ממקוריותם העליונה, וישועה גדולה וחדשה מאד, של אור חדש, הקרוי בשם חדש אשר פי ד' יקבנו, באה לעולם.

6. **מוסר אביך / מדות הראיה / כבוד**

ח. צריכים תמיד למצא את הצד המכובד שבכל ענין, אז יגלה אור העולם כולו, בכבודו העליון, ויחל להתקיים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ ו).

ט. אורו של משיח כשזורח בלב, הוא מלמד לכבד את הבריות כולם והיה ביום ההוא שורש ישי אשר עומד לנס עמים אליו גויים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד ז).